

toit, auvent, appentis»: el mot que ha donat el cast. *socarren de tejado* (en Nebrija, Correas i Pic. *Justina*) variant del cast. *socarrena* (SUGGRUNDIA, *socarena* «alero del tejado»), en Fndz. de Oviedo; però en el nostre NL podia tenir l'acc. «desván», «piso alto», que li donen Berceo i la *Picara*, o el de «escondrijo, agujero» (Correas, Covarrubias), *DECH* v, 285.

Sogai, V. S- (misc. àr.), i s. v. *soga* *Sogata*, V. *Soga Sogramorta*, V. *Segremorta* *Sogroi*, V. *Soga* (supra) i S- (misc. àr.) *Sogueda*, *Sogues*, V. *Soga Soi*, V. *Sull*

SÒL + X

Del llatí SOLUM 'base, sòl, fons, terra en què es viu': *DECat* VIII, 28a34-30a29.

I. En part es tracta de l'accepció antiga de 'solar, cós de terreny': *El Sòl de l'Engirol*, a Cadaqués, tros de terra comuna arran de les cases del poble, pujant al cementiri (Cor. 1964).

Sòl d'En Serrà, a Santa Eulàlia del Riu.

Sol-roig, NL antic del terme de Vallvidrera, documentat l'any 1001: *in term. Valle Vitraria, in locum q. d. Sollo Rubio* (*Cart. St. Cugat* II, 7).

El Sòl de Ramon, gran plaça en el centre del poble de Castellfort.

II. Altres vegades és sòl 'el capdavall d'un lloc', 'allò que, en un paratge més gran, està al capdavall':

Sengles *Carrer del Sòl*, a Rossell, Benimantell i Torre de les Maçanes.

El Sòl de Vila, barri de la Serra d'En Galceran (xxviii, 155.7).

Sengles *Carrer de Soldevila*, a Montanyana i a Tremp.

Torre del Sòl del Riu, en el terme de Vinaròs, allà on desemboca el riu de La Sénia (Casac. 1924; Mateu, *País Valencià*, 54). *Sòls de Riu*, partida del terme de Ponts, on desemboca el riu Bragós en el Segre.

Sòl del Camp, partida del terme d'Agost (xxxvi, 46.4).

El Molí del Sòl, dins el terme mun. de València (J. Giner, 1935).

DERIV. *Solada*, com una part antiga del terme de Vic (CCandi, *Mi. Hi. Ca.* II, 437), documentat l'any 1257: *in ipsa Solada nostra de Pontarrono*.

Les Solades, partida del terme de Ribesaltes (xxvi, 19.16). Sengles *Les Solades* (oït *soláes*), a la Salzadella (xxviii, 130.20), Torreblanca (xxviii, 190.26) i sèquia del terme de Llaurí (*GGRV Val.* II, 166). J. F. C.

SOLÀ, SOLANA i derivats

'Lloc (vessant d'una muntanya etc.) on el sol hi toca més estona al llarg del dia': *DECat* VII, 17b46-18b20.

I. *La Mare de Déu del Solà*, santuari del municipi de Biosca (xLVI, 137.32).

El Solà de Sant Esteve, antiga masia del terme de Santa Maria d'Oló.

El Solà de Riu (Cerd.), te. Riu en el vessant S. d'una vall que baixa d'E. a O. del Pedró dels Quatre Batlles a desembocar a la Vall-llibrera, al peu mateix del Coll de Jou (Cor. 1931).

Prat Solà, a Llo (xxiii, 34.7).

Sengles masos *El Solà*, a Castell de l'Areny (xxxviii, 129.14) i a Tagamanent (Cor. 1952).

Balma del Solà, a Gósol (xxxviii, 81.27).

Serra del Solà d'Ainet, en el terme d'Estacó (Cor. 1934).

Amb -o del pre-català de Ribagorça: El Solano, església i despoblat de l'antic municipi de Merli, dins el terme de Vacamorta.

Compostos amb adjectiu

El Sola-llong, mas del terme de Sant Quirze de Besora (Cor. 1926).

Solanllong, antiga masia del municipi de Gombren.

Torrent del Solà-mitjà, a Asnurri (xxxvii, 167.16).

DERIV. diminutius:

Solanet, NL antic del terme de Sant Feliu del Racó documentat l'any 1052: *ipso collo de Solaneto* (*Cart. St. Cugat* II, 263).

Solanet, NL antic del terme de Sentmenat documentat l'any 1136: *Solaned* (Albon, *Temple*, 92-93).

El Solanet, mas del terme de Morella (xxvii, 176.21).

SOLANELL, poblet (A. Urg.) entre els municipis de Montferrer i Castellbò, al vessant meridional del *pic de Solanell* (2009 m. alt.). *Pron. Mod.: solanél*, oït a Castellbò per Casacuberta (c. 1920). *Doc. Ant. Solanello* (*Acte C. SdU.* de 839 i en la còpia del S. XII) i *Solanel* en el Capbreu del Cartulari; 1029: *Solaneta* (*Hist. Lgd.* v, 383); 1212: *Solanel* (*Cart. Tavèrnoles*, 199).

El Solanell, valleta del terme de Palmerola (xxxviii, 134.6).

Prat-Solanell i *Torrent de Solanell*, a Pallerols del Cantó (xxxviii, 2.14).

Amb la -o pre-catalana dels Alps Pirineus. El Solanello, prat del terme de Cardet (xiii, 169).

Terres de Solanyero, en el terme de Jou. Prové de *Solanello* amb -LL- > r i diftongació (cf. *E.T.C.* I, 130 i 134).

En plural

Soláns, llogaret del municipi de Guils del Cantó, a l'esquerra del riu de *Solans*, afluent per la dreta del riu de Guils. El poble ja es troba documentat l'any 1241: *Solans* (*BABL* VII, 182).

Sant Miquel de Solans, antiga parròquia del municipi de la Jonquera. Ja es troba documentada l'any 948: *Solanes in comitatu Petralatensi* (*Cat. Carolíngia*, 231.11).

Sengles Els Solans, partida de Saldes (xxxviii, 73.